

**ע"פ 241/17 - פלוני נגד מדינת ישראל**

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורם פליליים

ע"פ 241/17

לפני:  
כבוד השופט נ' הנDEL  
כבוד השופט ד' מינץ  
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז חיפה  
מיום 30.11.2016 בתיק תפ"ח 14633-09-15  
(הנשיא ר' שפירא והשופטים א' אליקים, ס"ג, ות'  
נאות-פרי)

תאריך הישיבה: א' באיר התשע"ט (06.05.2019)

בשם המערער: עו"ד גימן דמיטרי

בשם המשיב: עו"ד סיגל בלום

**פסק דין**

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - [verdicts.co.il](http://verdicts.co.il)

הערעור

1. לפנינו ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי חיפה בתפ"ח 14633-09-15 (הנשיא ר' שפירא והשופטים א' אלקיים, ס"ג, וט' נאות-פר), אשר הרשע את המערער בניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובתקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, וגרר עליו את העונשים הבאים: 15 שנות מאסר בפועל; 12 חודשים מאסר על תנאי לבל יбур עבירות אלימות מסווג פשע בתור 3 שנים מיום שחרורו מבית הכלא; וכן 6 חודשים מאסר על תנאי לבל יBUR עבירות אלימות מסווג עוון בתור 3 שנים מיום שחרורו מבית הכלא. כמו כן חייב בית משפט קמא את המערער לשלם לנפגעת העבירה (להלן: המתלוננת) פיצוי כספי בסך של 50,000 ש"ח.

הערעור מופנה אל הכרעת הדיון ואל גזר הדיון. המערער טוען כי מן הדיון לזכותו מן העבירות בהן הורשע זכי מלא או חלקו; לחלוין, מבקש הוא כי נקל בעונש המאסר שהוטל עליו לריצו בפועל, שכן, לדבריו, בית משפט קמא החמיר עמו יתר על המידה בקביעו כי עליו לרצות 15 שנים מאחוריו סורג ובריח.

ההילך קמא

2. ביום 8.9.2015 הגישה המדינה נגד המערער כתב אישום המכיל שני אישומים. האישום הראשון ייחס למערער ניסיון לרצח, ואילו האישום השני האשימו בתקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות. המעשים המזוהים למערער באישום השני קדמו לניסיון לרצח בו הוא הושם באישום הראשון. כדי להבין את השתלשלות העניינים כדברי, ראוי לתארם בסדר כרונולוגי; ועל כן אדבר תחילה על האישום השני, הפחות חמור, כפי שעשה גם בית משפט קמא בפסק דין.

3. בשנת 2014 קיימו המתלוננת והמערער קשר זוגי והתגוררו יחדיו בעיר ..... ביום 14.2.2014 בשעה 20:00 בערך, המתלוננת שהתחיה בבית ידידה ואילו המערער המתין לה מחוץ לאותו בית. שם התקשר המערער אל המתלוננת באמצעות טלפון נייד ובקש ממנה לצאת החוצה ולהתלוות אליו לדירותם. המתלוננת עשתה הדברו. לאחר שהגיעו השניים לדירותם, פרץ ביניהם ויכוח שהתרפתח למאבק אלים. במהלךו, הפיל המערער את המתלוננת אל הרצפה, חנק אותה באמצעות ידו, הטיח את ראשה על הרצפה, ונשך אותה. כתוצאה ממעשים אלו נחבלה המתלוננת במצחה, בגבה, בכתפה ובמרפק ידה השמאלי.

4. ומכאן לניסיון לרצח. לפי האמור בכתב האישום, אירע זה התרחש ביום 15.8.2015, למללה משנה לאחר פרידת בני הזוג. בשעה 19:07 של אותו היום, התקשר המערער אל המתלוננת וקבע עמה פגישה בגין ציבורו ב..... הימים נפגשו זמן קצר לאחר מכן. המערער ערך חיפוש על גופה של המתלוננת, לקח ממנה את מכשיר הטלפון הנייד שלו ואת תיקה, והניחם במרחב מהן המקום. לאחר שיחה קצרה ביקש המערער מהמתלוננת להמתין לו בגין הציבורו

ועזב את המקום (להלן: החלק הראשון של האירוע). בסביבות השעה 07:20, שב המערער למקומם כשהוא לבוש בבדים ארוכים, ידיו עטויות כפפות, וברשותו סכין יפנית. המערער הוביל את המתלוננת לפינה חשוכה וمبודדת בגין. בשלב זה החלה המתלוננת לחשוד בכוונתו ועל כן שאלת האם בכוונתו לפגוע בה. המערער השיב למATALוננת "להרוג"; אמר לה כי הוא "יכול לקבור אותה פה"; אז ניגש אליה, הכרך את ידו סביב צוואריה, הוציא את הסכין שבה הצדיד מבעוד מועד, ذكر את המתלוננת בבטנה ושיסף את גרונה. לאחר שהמתלוננת נפלה ארצתה, ذكر אותה המערער דקירות מרובות בפלג גופה העליון: בבטנה, במותניה, בחזה שלה ובגביה; וכן הוסיף לחזור את צוואריה ולסתה - כל זאת בניסיון לגרום למותה. לאחר מכן אמר המערער למATALוננת שלא תספר לאיש על מעשיו, ועזב את המקום מבלי להזעיק עזרה (להלן: החלק השני של האירוע). המתלוננת גרירה את עצמה לכיוון הקביש, שם אורתה על ידי עבר אורח שהזעיק עבורה כוחות הצלה. כתוצאה ממשיעיו של המערער סבלה המתלוננת מקריסת שני צדי הריאות, מדימום בחלל הבطن, מקרעים בכבד ומחתקים רבים במקומות שונים בגוף; ועל כן היא אושפזה ונותחה בבית החולים במשך שבוע.

5. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום. בمعנה לאישום השני, המערער אמן הדוה כי ביום האירוע ביקרה המתלוננת בבית היחיד, אך טען כי הוא לא המתין לה שם, אלא פגש אותה רק כשהגיעו לביתם, נסערת ומסוממת. לטענותו, החבלות מהן סבלה המתלוננת באותו יום נגרמו לה עקב ניסיונו למנוע ממנה להתאבד בקפיצה מהחלון חדר השינה שלהם - ניסיון שהוביל לנפילת שניהם לאחריו; ועקב השתוולותה לאחר מכן, בمعנה לאישום הראשון, הבהיר המערער מפגש כלשהו עם המתלוננת ביום האירוע, טען כי כלל לא שוחח עמה בטלפון באותו יום, והעליה טענת אלibi. לדבריו, ביום האירוע, 15.8.2015, הוא שהה בדירתם והוא יצא משם לפרק זמן קצר בלבד בנסיבות של שלושה עדים לפחות. בעדותו, לאחר ששמע את מכלול ראיות התביעה, שינה המערער את גרסתו והודה בחילקו הראשוני של האירוע, תוך שהוא מכחיש את חילקו השני. ביחס לחלק השני של האירוע העלה המערער בעדותו טענת אלibi צרה יותר. לדבריו, בזמן התרחשות התקיפה ומעשי הדקירה - בסביבות השעה 07:20 - הוא ליווה את חברות משפחתו למונית.

#### פסק דין קמא

6. לאחר שמייעת ראיות הרשע בית משפט קמא את המערער בכל אחד משני האישומים. התשתית הראייתית עליה ביסס בית המשפט את הרשות המערער באישום השני כלל, כמובן, את עדות המתלוננת, אשר נמצא מהימנה, סדרורה וקוהרנטית. אל עדות זו התווסףו הraiות הבאות, שחויקו: עדויותיהם של אמה של המתלוננת ושל שני חברי, שבאו צניהם המתלוננה המתלוננה על מעשה התקיפה בסמוך להתרחשתה; תלונה שהגישה המתלוננת במשפטת ישראל לגבי אירוע התקיפה; ומצבה הפיזי של המתלוננת, שעלה בקנה אחד עם הדברים שמסרה בתלונתה ובעדות. בית המשפט שמע את עדות המערער ואת הסבריו ביחס לאירוע התקיפה, אך מצאם בלתי אמינים לנוכח הנסיבות ודוחם שמשמעותו שנתגלו בהם וכן בשל אי-התאמאה שבינם לבין פציעותיה של המתלוננת. כמו כן בבחן בית המשפט שני מכתבי התנצלות שהמתלוננת שלחה למערער לאחר הגשת התלונה נגדו ואת ניסיונה לבטל את התלונה שהגישה - ראיות שהוגשו חלק מפרשת ההגנה. בית המשפט מצא כי ראיות אלו יכולות להצביע, לכל היותר, על כך שהמתלוננת רימה על המערער ולא רצחה שיעונה לו רע, אך אין בהן כדי להטיל ספק ממשי בהתרחשותו של מעשה התקיפה כפי שהמתלוננת תיארה אותו. בית המשפט קבע מצא זהה לגבי עדותה של שכנה שהתגוררה בבניין בו גרו המתלוננת והמערער בתקופה הלבנטית, לפיה המתלוננת אמרה לה כי "היה ריב כל כך חזק שהיה לא ידע מה לעשות, והוא כמעט קופצה מהחלון". בית המשפט קבע כי אמרה זו של המתלוננת משתמעת לשתי פנים וכי אין בה כדי להוות חיזוק

משמעותי לגרסת המערער, שכאמור הייתה רוויה בנסיבות ונמצאה בלתי אמינה. על יסוד כל אלו, קבע בית משפט קמא כי הتبיעה הוכחה מעבר לכל ספק סביר כי המערער תקף את המתלוננת עת שהייתה בת זוגו וגרם לה חבלה ממשית. בהתאם לכך, הרשע בית המשפט את המערער בעבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין.

7. בהתייחסו לאיושם הראשון שענינו ניסיון לרצח, בית משפט קמא דין בארכיות בעדות המתלוננת והחליט ליתן בה אמון מלא. בית המשפט קבע כי המתלוננת הסבירה בצורה בהירה "את מסכת האירועים, את תיאור הנאם, את חילופי הדברים, את הדקירות והחתכים, תוך שהיא מדגימה בדיקת המנה שלה וחסיטה לנאים, את המיקום של ידו, את כיווני הנפת הסכין, את אופן חיתוך הצוואר". כאן המקום לציין, כי בשתי חקירותה הראשונות במשטרת נמנעה המתלוננת מהצבע על המערער כדי שתකף וذكر אותה ודברה על ה"דמות" שאותה, לפי דבריה, לא יכולה להיות זהה בغال החושך. המתלוננת זיהתה את המערער כמו שתקף וזכר אותה רק בחקירתה השלישייה, לאחר שהבינה כי אם לא תספר את האמת תתחרט על אף. עוד סיפרה המתלוננת באותה חקירה כי היא פוחדת שהמערער יפגע בה וכי פחד זה מנעה ממנה לספר את כל האמת בחקירותה הראשונות. בית המשפט התייחס להודעות אלה בפסק דין וקבע את הסבראה של המתלוננת כאמין. כמו כן קבע בית המשפט כי גרסת המתלוננת מקבלת חיזוק מריאות נוספות אשר כללו, עימות בין המתלוננת למערער, שבמהלכו דבקה המתלוננת בגרסה שהפלילה את המערער לעלה חזרה במשפט; "הובלה והצבעה", שבמהלכן שזרה המתלוננת את האופן בו הותקפה על ידי המערער; פלטי שיחות הטלפון בין המתלוננת למערער, אשר הצבעו על אף שהשניים שוחחו בזמן שצויינו על ידי המתלוננת; צילומי מצלמות האבטחה אשר תיעדו גבר השווה בפרק בקרבת המתלוננת, שפרטיו לבשו זדים לאלו שלבש המערער בחלקו הראשון של האירוע; דברים שאמרה המתלוננת לאמה בהיותה מאושפזת בבית החולים בעקבות התקיפה; התיעוד הרפואי בגין עזע ל胠ול המתלוננת לאחר יציע העבירה; ופרטיו לבשו של המערער שנמצאו מכובסים בדירת אמו בסמוך למועד האירוע. לגבי קבילותן של ראיות אלה לא הייתה שום מחלוקת אמתית, אך אכן בכל זאת כי אמרות המתלוננת, אשר נאמרו מחוץ לכותלי בית המשפט, שימשו את בית המשפט כראיה על עצם אמירותן אשר תומכת בעדותה, לאחר שהנאם תקף את מהימנות המתלוננת; ועל כן אין מדובר כאן בעדות מפני השמורה.

8. בגין לאירוע הדקירה גופו, חשוב להוסיף כי המתלוננת צינה בעדותה שהמערער ביקש ממנה כי תזכיר לו דבר רע שעשתה לו במהלך הקשר הזוגי, ושמיד לאחר שעשתה דבריו הוא החל לדקור אותה. פרט זה מצבע על המנייע האפשרי שמאחורי מעשי של המערער, אולם אין בו כדי להוכיח את המנייע באופן ברור וחד-משמעותי. מאחר שמניע מילא איננו נחוץ להרשעתו של נאם בניסיון לרצח, אסתפק בכך המנייע האפשרי - אם כי לא ודאי - למשיע התקיפה והדקירה שהמערער ביצע.

9. בית המשפט דחה את טענת ההגנה לפיה נפל פגם במהימנות המתלוננת בשל הספק שהביע ד"ר מיכאל וייס, הרופא שטיפל במתלוננת לאחר האירוע, ביחס לסוג הסכין בה היא נדקרה. ד"ר וייס אמן העיד תחילתו כי העריכתו לא מדובר בסכין יפני, אך לאחר מבחן דיק בדרכיו באמרו כי הוא "לא יכול לומר בוודאות اذاו סcin ביצעה את החתכים והדקירות". באשר לעדות שמסר המערער להגנתו, בית משפט קמא מצאה "בלתי מהימנה, מניפולטיבית ורוצפת סתרות בלתי מוסברות". בהקשר זה ציין בית המשפט את השקרים השונים שהתגלו בחקירותו של המערער; את השינוי החד בgresאות האלבוי שלו; ואת הודיעותיו המפליליות, לרבות ראשית הودאה, להן יוחס משקל משמעותי בקביעת בית המשפט כי היה זה המערער שתקף וזכר את המתלוננת ביום 15.8.2015. הודיעות אלו כללו את אמירותו של המערער לבת זוגו לשעבר يوم לאחר האירוע, לפיה הוא צריך לcliffe לתחנת המשטרה מפני שהוא מוכת"; וכן את

ראשית הודהתו במעשים שעשה, העולה מן הדברים שאמר לשוטר התוורן מיד לאחר שהגיע לתחנת המשטרה, לפיהם הוא בא כדי להסיג את עצמו "לאחר שפצע את בת הזוג שלו מأتמול באירוע".

10. בית משפט קמא גם בבחן בקפידה את גרסת האליבי הצרה של המערער, וקבע כי זו כלל איננה רלבנטית בזמן התקיפה. קביעתו זו של בית המשפט נסמכה על פרק הזמן בו אירעה התקיפה: 20:07 - 20:17; על המרחק הקצר שבין בית אמו של המערער לגן הציבורי, אותו ניתן לגמוע בהילכה רגלית בתוך פחות משתי דקוט; ועל עדויותיהם של עדי ההגנה, מהן עולה כי המערער לא שהה במחיצתם לאחר השעה 20:05. יצוין כי המערער התגנור או בדירה אשר נמצא באותו בנין הקרוב לפארק, שבו נמצא דירתה של אמו - וכי בית משפט קמא נתן את דעתו גם לפרט זה.

11. כמו כן שאל את עצמו בית המשפט שאלה פשוטה: האם יתכן שהמתלוננת הותקפה ונדרקה באזריות על ידי אדם אחר להרשות המערער השאיתה בפארק ברגע, ולאחר מכן החליטה להאשים את המערער, באופן שיקרי ובזעון, בתקיפה ובדקירות? לשאלת זו השיב בית המשפט בלבד, תוך שהוא נותן אמון מלא בעדות המתלוננת ובסבריה להימנעותה מהפלת המערער בתחילת החקירה; ובכך שלמתלוננת לא הייתה שום סיבה נראית לעין לרקם עלייתן שווא נגד המערער, שבאותה נקודת זמן כבר יצא מחייה.

12. בשים לב למכלול השיקולים האמורים, קבע בית משפט קמא כי עובדות האישום הראשון אף הן הוכחו מעבר לכל ספק סביר - ומນקודה זו, הדרך להרשעת המערער בניסיון לרצח הייתה קצרה. על פי מבחני הקربה המסתפקת לביצוע העבירה המושלתת, קבע בית המשפט כי נסיבות האירוע מגבשות את היסוד העובדתי של עבירות הניסיון לרצח. בהתייחסו ליסוד הנפשי, נעזר בית המשפט בחזקה לפיה אדם מתכוון לגרום לתוצאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מעשי, וקבע כי נסיבות המקרה דכאן - דקירות מרובות בפלג גופה העליון של המתלוננת, שיסוף גרונה, והפרקתה לדם למות - מקומות חזקה זו. בית המשפט ציין בהקשר זה כי קביעתו עולה בקנה אחד עם אמירותיו של המערער בזמן האירוע ועם אינדיకציות נוספות לכוונה להמית אשר פותחו בפסקה: הכל שמש לביצוע המעשה; באופן הביצוע; וכן מהות ומקום הפגיעה בקרובן.

13. למרות שהמערער טען כי לא היה שיכור בזמן האירוע, בית משפט קמא ראה לנכון ליחס משקל לדברי המתלוננת שהuidה כי המערער היה "במצב שני". בהקשר זה, קבע בית המשפט כי המערער לא היה שיכור באופן שעשוי להשול את קיומה של יכולתו לשלוט על מעשיו או את הכוונה להמית בהתאם לכללים הקבועים בסעיף 34ט בחוק העונשין.

14. לבסוף קבע בית המשפט כי המערער עשה את אשר עשה בהיעדר קנטור מצד המתלוננת, וטור הינה; ועל כן הרשע אותו בניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין.

15. ביום 30.11.2016 גזר בית משפט קמא את דיןו של המערער. בוגע לאיושם השני, נקבע בגזר הדין כי המערער פגע בערכיים החברתיים המוגנים של כבוד האדם, בריאותו ושלמות גופו. בית המשפט התייחס לחומרה הגלומה במעשי אלימות בתוך התא המשפחתית ובמערכות זוגית; להכרח בהשתת ענישה ממשית ומרתיעה במקרים אלה; ולענישה הנווגת במקרים כגון זה שלפנינו. לזכותו של המערער זקף בית המשפט את העובדה כי למעשה העבירה לא

קדם תכנון כלשהו. בשים לב לשיקולים אלה נקבע כי מתחם הענישה ההולם באישום זה נע בין 6 חודשים מאסר, שירוצו בדרך של עבודות שירות, ל-10 חודשים מאסר בפועל. בהתייחסו אל האישום הראשון, נקבע בית המשפט כי המערער בעשייו הסב פגעה חמורה לערכיהם החברתיים המוגנים של חי אדם, כבודו, שלמות גופו ונפשו, וכן של שלום הציבור וביטחונו. בית המשפט הביא בחשבון את הנזקים הפיזיים והנפשיים הקשים שנגרמו למתלוננת, אשר אף כפוף היה בינה לבין המותות; את חומרתה של עבירה הניסיון לרצח; ואת מדיניות הענישה הנוגאת במקרים כגון גונן דא. לאחר מכן עמד בית המשפט על נסיבות ביצוע העבירה, כולל התכנון המדוקדק שקדם לביוגעה והאזרחות שהפגין המערער כלפי המתלוננת. בהתחשב בכל אלו, נקבע בית המשפט כי מתחם הענישה באישום זה עומד בין 10 ל-18 שנות מאסר בפועל.

16. בבחנו את הנسبות שאין קשורות לביצוע העבירות, התייחס בית המשפט לעובדה שלמערער לא היה עבר פלילי; לגילו הצעיר יחסית; לכך שלפני האירועים נשוא כתוב האישום המערער ניהל אורח חיים נורטטיבי, ואף טרם רבות לחברה, בין היתר במסגרת שירותו הצבאי במבצעים "צוק איתן" ו"עופרת יצוקה"; וכן לפגעה שתיגרם למערער ולשפחתו כתוצאה מעינויו באמצעות מאסר ממושך. כמו כן צוין כי לא תזקף לחובתו של המערער כפирתו באשמה. בהתחשב בכל אלו, השית בית משפט קמא על המערער את העונשים המפורטים בפסקה 1 לעיל; ומכאן הערעור שלפנינו.

#### טענות הצדדים

17. המערער חילק את טענותיו לשולשה ראשים. הראש הראשון מתיחס להכרעת הדין, על שני חלקיה; הראש השני מתיחס להתקיינותו של היסוד הנפשי בעבירה הניסיון לרצח, כתענה חלופית; ואילו הראש השלישי מתמקד בעונשו של המערער, כתענה חלופית נוספת.

18. ביחס להכרעת הדין בשני האישומים טוען המערער כי בית משפט קמא טעה באימוצו את גרסאותיה של המתלוננת על פני גרסאותיו שלו. לדבריו המערער, הדברים שהוא מסר להגנתו במהלך עדותו נתמכים בראיות מוצקות שלא ייחס להן משקל ראוי. ראיות אלה כוללות, בין היתר, את טענת האלibi של המערער וכן עדויות שונות אשר מאמנתות את האלibi.

19. לחופין טוען המערער, ביחס לאישום הראשון, כי על יסוד התשתית הראיתית הקיימת ניתן היה להרשו או ורק במקרה הגדולה מחייבת בנסיבות חמורות - עבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, שהעונש המרבי בגין הוא שש שנים מאסר - וזאת, לאחר שכוונתו להמית את המתלוננת לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר. לטענת המערער, לא ניתן ללמדע על כוונה כאמור מטיב הפגיעה למתלוננת ומצורתן, שכן אלו לא היו חומרות כלל וכלל, בהתחשב בכך שהיא שוחררה מאשפוז זמן קצר לאחר האירוע. כמו כן טוען המערער כי אמירותו בתהנתה המשטרתית, לפיה הוא מעוניין להסביר את עצמו בשל פציעת בת זוגו, וכן אמירותו למתלוננת בזמן האירוע - "אם את לא מספרת אז אני לא מספר" - מחזקות אף הן את התקונה כי הוא פיצוע את המתלוננת ולא להמיתה.

20. לעומת זאת, טוען המערער נגד גזר הדין. לגישתו, העונש שהשitis עליו בית משפט קמא מחמיר עמו יתר על המידה בהשוואה לרמת הענישה הנוגאת במקרים דומים וחרומיים יותר. לטענת המערער, עונשו החמור נובע מכך שבית

המשפט לא ייחס משקל ראוי לשיקולים לigenous, ובינהם גלו הצעיר; היותו נטול עבר הפלילי; ותרומתו למולדת ישראל במסגרת שירותו הצבאי.

21. המדינה, מנגד, סומכת את ידה על פסק הדין קמא ומבקשת כי נדחה את הערעור על כל חלקיו. לטענתה, ערעור זה, רובו ככלו, מזוקק בתקיפות למצאי עובדה ומהימנות של בית משפט קמא. עוד טוענת המדינה כי מרבית טיעוניו של המערער כבר נדונו ונדחו על ידי בית משפט קמא. המדינה סבורה אפוא כי לא קיימת שום עילה שבכוחה להצדיק את התערכותו של בית משפט זה בהכרעת הדין ובגזר הדין מושא הערעור.

22. לגופם של הדברים טוענת המדינה כי בית משפט קמא בחר בק品德ות רבה את מכלול הראיות שהובאו בפניו וכי לא ניתן לומר שהוא התעלם מחלוקת או לא ייחס להן משקל ראוי. באשר ליסוד הנפשי הדרושים להתחווותו של הניסיון לרצח בו נמצא המערער אשם, טוענת המדינה כי אין בכךו של האמירות הסתמיות אליו הפנה המערער כדי לסתור את חזקת הכוונה שקמה בעניינו. באשר לגזר הדין - המדינה סבורה כי בהתחשב בחומרתן של העברות בהן הורשע המערער, בנסיבות ביצוע ובאופן האלים, אשר מעיד על אופיו של המערער, העונש שגזר עליו בית משפט קמא הוא עונש הולם שאיננו סוטה במאומה ממולדת הענישה הנוגגת.

#### דין והכרעה

23. לאחר שבחנתי את פסק דיןו של בית משפט קמא, שקהלתי את נימוקי הערעור ושמעתית את טענות הצדדים בדין אשר נערכ לפנינו, הגעת למסקנה כי דין הערעור - על כל חלקיו - להידחות; וכן יצא לחברי לעשות.

#### הערעור על ההחלטה

24. הלכה היא עמנה כי בית משפט זה, בישבו על מדין כבית משפט לערעורים פליליים, איננו מתערב במקרים עובדה ומהימנות שהערכה הדינית קבועה בתבסס על התרשםתה הישירה מעדים שהעידו בפניה ועל ניתוח מקיף של מכלול הראיות (ראו למשל: ע"פ 1072/15 שניינס נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (10.11.2015); ע"פ 2848 סיגר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (12.11.2014); ע"פ 4655/12 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.9.2014); ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, 220-219 (2002); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(4) 632, 645-643 (2000); ע"פ 316/85 גריינולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 564, 573 (1986)). המערער מבקש כי נסטה מהלכה יסודית זו בובאנו להכריע בערעור על ההרשעה שהניח לפנינו, אך זאת לא נוכל לעשות. בנסיבות המקהלה דין לא חל שום חריג אשר עשוי להצדיק סטייה כאמור. אשר על כן, נחה דעתך כי אין מקום לשנות מה שקבע בית משפט קמא לעניין מצאי העובדה ומהימנות (ראו גם ע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 לפסק דין של השופט י' דנציגר (31.7.2008))).

25. אדון תחילת בהרשעת המערער בניסיון לרצוח את המתלוונת. בית משפט קמא האמין לעדות המתלוונת בכל הקשור לאיורע התקיפה, שכאמור כלל את שיסוף גרונה וכן דקירות רבות בפלג גופה העליון. בד-בדד, דחה בית

המשפט את גרסת האליבי של המערער לאחר שקבע כי מדובר בגרסה שקרית. החלטות אלו של בית משפט קמא מבוססות על ניתוח קפדי ומפורט של חומר הראיות, ובנימוח זה אינני מוצא שום פגם.

26. לאמתו של דבר, המקירה שלפנינו הינה פשוט למדי. .... היא עיר ללא רוחות רפואיים. בריה הוא, כי המתלוננת הותקפה באכזריות על ידי אדם; והשאלה העובדתית היחידה שניצבת לפנינו היא האם אותו אדם הוא המערער. התזה לפיה המערער אינו אותו אדם מספרת את הסיפור הבא: המערער נפגש עם המתלוננת בפארק; עזב אותה שם לאחר שחווח עמה; וזמן קצר לאחר מכן הגיע לפארק מען דהווא בעל יד זדונית האוחזת בסכין, תקף את המתלוננת, שיטף את גרונה, ذكر אותה דקירות מרובות בפלג גופה העליון ועזב את המקום. צירוף מקרים זה הוא מן המופלאות שפורצות את גבולהן הדמיוני; ודומה כי לא נתקשה לדחותו בשתי ידיים אם נעמיד מולו את ראשית ההודאה של המערער, שקשרה אותו למעשה התקיפה האמור; את העובדה שלמתלוננת לא הייתה שום סיבה נראית לעין למסור למשטרה ולבית המשפט דבר שקר באשר לזהות העברי ש开阔 אותה; ואת קפיצות המערער מאליבי אחד לאליבי אחר, אותן ניתן לדמותו למעשה להטוטן בקרקס הרוכב בעת ובעונה אחת על שני זוגות אופניים" (ראו רע"א 4224/04 ביתesson בע"מ נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ, נת(6) 625, פסקה 15 לפסק דין של השופט א' גרונים (כתוארו אז) (2005)). מעשה להטוטים זה, כפי שאמר איז השופט גרונים - "אפשרי בקרקס אך לא בבית המשפט". מהאמור לעיל עולה, אם כן, כי אין שום ספק, ولو הקל שבקלים, בכך שהמתלוננת מסרה עדות אמת וכי גרסתה אשר האשימה את המערער בניסיון לרצחcia היא גרסת אמת, כפי שקבע בית משפט קמא.

27. באשר לעדותו של ד"ר וייס, עליה נסמן המערער בטיעונו - עדות זו לא מעלה ולא מורידה. אוסיף בקיצור נמרץ, כי עדות זו לא הייתה עוזרת למערער גם אילו ניתן היה לקבוע על יסודה כי המערערת, בנגדו לתיאוריה, לא נדקרה באמצעות סכין יפנית אלא באמצעות סכין מסווג אחר. הדבר שיחרוץ את הדיון במקורה Dunn הוא לא סוג הסכין יוכלתו של הקורבן לזהותו ברמת ודאות כזו או אחרת, אלא זיהואה של היד הזדונית אשר אחזה בסכין ודקירה את הקורבן. יד זו לא ספק הייתה ידו של המערער, ובזאת נסתפק.

#### כוונת קטילה

28. חזקת הכוונה קובעת כי אדם בר-דעת הפועל מרצון חופשי מתכוון להביא לתוצאות הטבעיות של מעשהו (ראו ע"פ 2418/17 קוטינה נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-16 (25.10.2018) והאסמכאות המובאות שם (להלן: עניין קוטינה)). לית מאן דפליג, כי התקיפה אגרסיבית כמו זו שביצע המערער, אשר כללה דקירות מרובות וחתקים במקומות גוף ורגשים כמו צוואר, חזה, גב ובטן, מעידה כמה עדים על כוונתו להמית את המתלוננת. התנהגות המערער לאחר התקיפה, אשר כללה את הפקרת המתלוננת בעודה פצועה קשה, אף היא מצביעה על מודעותה להתרחשויות התוצאה הקטלנית (ע"פ 620/11 מס' 2458/11 מדינת ישראל (27.7.2014); ע"פ 11 סולוביוב נ' מדינת ישראל (7.1.2014)).

29. לטענת המערער, בנסיבות המקירה Dunn חזקת הכוונה נסתרה, שכן אמירותיו בתחנת המשטרה ובזירת האירוע מעלוות ספק סביר לגבי כוונתו להמית את המתלוננת. טענה זו תליה על בלימה. האמירות אלה הפנה המערער הין עמוונות ונחותות במספר פרשניות. אין בכחן של אמירות מעין אלו - אשר נאמרו לאחר המעשה - כדי לעורר ספק סביר

באשר לכונתו של המערער בזמן שדкар את המתלוננת באכזריות רבה. אמירותיו אלו עשויתו, לכל היותר, להוביל למסקנה לפיה רק לאחר ביצוע המעשה התעוררוobilו של המערער רגשי חרטה, אך בכך אין כדי להוביל לו. לפי עקרונות סימולטניות, בצורתו הבסיסית, היסוד העובדתי והיסוד הנפשי אשר נדרשים להתחווותה של עבירה צריכים להתקיים בעת ובעונה אחת (ע"פ 8107/10 עזר נ' מדינת ישראל, פסקאות 36-37 (9.9.2013)). כפי שכבר הוזמן לי להסביר, תנאי זה אינו רק תנאי הכרחי להתחווות העבירה, אלא גם תנאי מספיק, שכן כוונה פלילית אינה אלא הסינרגיה שבין המעשה העברייני לבין הפעולות המוחית שגורמת למעשה להיעשות כפי שנעשה. מחשבות ורגשות לMINIHAM, שמחוץ לאותה סינרגיה, אינם מעלים ואינם מורדים (ראו עניין קוטינה, פסקאות 11-19). לעומת כן מנגד, אוסף כי בית משפט קמא ממלא לא האמין לumarur ולהסבירו, וכי במצב החלטי זה אין בידינו כל סיבה להתערב.

30. אציג במאמר מוסגר, כי מצבו השתו של המערער בשעת התקיפה אף הוא אינו יכול לשלו את כוונתו לגרום למوتה של המתלוננת. בית משפט קמא קבע כי מעשי של המערער העידו על שליטתו במעשה ועל המטרה שהיתה לו בשעת המעשה. בקביעה ברורה זו לא נתבקשו להתערב, וממילא אין כל סיבה שנעשה כן מאחר שהוא בקנה אחד עם כליה של דוקטרינה השכירות (ראו ע"פ 7020/17 מכniczki נ' מדינת ישראל, פסקאות 33-37 (26.11.2018)).

31. הפעול היוצא מכל אלה הוא כי מכלו נסיבות המקורה שלפנינו, יחד עם הממצאים העובדים שקבעה הערכאה הדינית, מובילים אל המסקנה החד-משמעות כי המערער תקף את המתלוננת ודקרה באכזריות במטרה להמיתה, ובכך ביצע ניסיון לרצת.

32. ומכאן לאיושם השני, הפחות חמור, שעניינו תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות חמירות. המערער מלין על כך שבית משפט קמא אימץ את גרסתה של המתלוננת על כרעה ועל קרבאה, למרות שלא הייתה לה שום אחיזה בחומר הראיות. טענה זו טוב היה אילו לא נטעה כלל. בית משפט קמא ביסס את ממצאי המהימנות שלו ביחס למATALONNT וולדותה באופן ברור ו邏輯י: ממצאים אלו הושתו על עדויותיהם של חברי המתלוננת ושל אמה; על התלונה שהגישה המתלוננת במשטרה; ועל התיעוד הרפואי שהוגש לבית המשפט - כאשר כל אלה תאמו את עדות המתלוננת, שהרשימה את בית המשפט כעדות אמונה מעבר לכל ספק סביר. לעומת זאת, גרסתו של המערער הייתה רצופה סתיות ולא תامة את המסמכים הרפואיים שהוגשו לבית המשפט. בית המשפט נדרש גם לראיות אליהן הפנה אותנו המערער, שעיקרן ניסיון המתלוננת לבטל את התלונה שהגישה נגד המערער ומכתבי הרתנצלות שלחה לו. בית המשפט קיבל את הסבר המתלוננת לפיו מעשה אלו נבעו מהעצב שחשה עקב מעצרו של המערער, שהיא בן זוגה באותו תקופה, ולא משומם שבבדתה את התלונה מליבה. אינני רואה שום סיבה להתערב בקביעתו זו של בית משפט קמא. אוסף כי קביעה זו עולה בקנה אחד לא רק עם חומר הראיות, אלא גם עם השכל הישר.

33. מטעמים אלה, אין זה ראוי, לדעתו, שנתעורר התערבות כלשהי בהכרעת דין של בית משפט קמא. הכרעת דין זו עומדת על יסודות איתנים.

גזר הדין

34. המקרה שלפניו מהו חלק מטופעה נרחבת הרבה יותר של אלימות קשה בין בני זוג; טופעה מצערת אשר ממשיכה להעטיקנו דרך קבוע, כאשר מעשי אלימות כאמור הולכים וمتגברים ואכזריותם עולה מדרגה אחר מדרגה. הביטוי "אלימות בין בני זוג" אינו משקף נאמנה את המציאות העגומה שמאחורי. המדובר הוא, על פי רוב, במשמעותו "אלימות בין בני זוג" או במשמעותם אשר נעשים בין כתלי הבית או בסביבה פרטית אחרת באין רואה, באין מפrium, ובאין שומע או באין מי שරוצה לשם; וזאת תוך ניצול פורה הכוחות הפיזיים והתלות הרגשית והכלכלית שבין העבריין לנפגעת העבירה (ראו ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (19.4.2012)). בגיןו ובהוקעה של מבצעי עבירות אלה אין די; את הגינוי וההוקעה כאמור יש לגבות על ידי הטלת עונשים הולמים ומרתיעים על בני הזוג האלימים. בעניין זה חשוב שນזcker דברים נכוןים שאמר השופט המנוחADMND א' לוי זיל בע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני (19.3.2007):

"זהו גילוי נוסף של נגע האלימות שפשה בחברה הישראלית בכלל, וביחסים בתוך המשפחה בפרט. חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעתים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במוותה של הקורבן. את הרוח הרעה זו יש לעקוף מן השורש, ומקום שהסביר וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג".

35. ניסיון לרצח כזה נמצא ברשימה העבירות החמורים ביותר בספר חוקינו; ועל כך אין צורך להזכיר במילים - לא בצדדי העונש המרבי שנקבע בצדה של עבירה זאת עומד על עשרים שנות מאסר (ראו ע"פ 3250/17 פינטו נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (14.10.2018); ע"פ 3030/15 אחמד מג'ובי נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (19.4.2016)). בית משפט זה עמד לא אחת על חובתנו לנוהג ביד קשה כלפי מבצעי עבירה זו אשר באה לפגוע בח'י אדם (ראו למשל ע"פ 13/13 סיסאי נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (6.8.2014)) - עיקרון אשר חל ביתר שאת מקום שקורבן העבירה היא בת זוגו של מבצעה (ראו למשל ע"פ 11/5797 צסן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (5.8.2012)).

36. במקרה דכאן, גזר הדין שנתן בית משפט קמא מנומך ומפורט היטב, כולל התייחסות מקיפה ומאוזנת למכלול השיקולים הכספיים לעניין העונש - וביניהם גם לשיקולים לקולא עליהם עמד המערער בערעו: גלו הצעיר; היותו נטול עבר פלילי; וכן תרומתו הרבה למדינת ישראל במסגרת שירותו הצבאי. בשיקולים אלה, חרף חשיבותם, אין כדי להפחית מחומרת מעשיו של המערער, שהכה נמרצות ודקאר באכזריות את מי שהייתה בת זוגו, תוך שהוא מנסה להביא למוותה. כפי שכבר ציינו, עבירות אלו מחייבות עונישה קשה ובלתי מתאפשרת, המעניקה משקל ראוי לשיקולי גמול והרתהה אחד. לדברים אלו ראוי להוסיף כי במלבד לא נגדו חייה של המתלוננת - ומזל זה פעל במקרה דין גם לטובת המערער, כאשר מנע את הרשותו בראצת, עבירה שעונשה הרגיל הוא מאסר עולם. משכך, סבורני כי אין בעונש של חמיש-עשרה שנות מאסר בפועל אשר הוותת כל סטייה מרמת העונישה המקובלת בעבירות דומות.

סוף דבר

37. לנוכח הטעמים שבוארו לעיל, הנני מציע לחבריי לדחות את הערעור על כל חלקיו.

השופט נ' הנדל:

אני מסכימים.

שפט

השופט ד' מינץ:

אני מסכימים.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט א' שטין.

ניתן היום, י"ג בתמוז התשע"ט (16.7.2019).

שפט

שפט

שפט

---

דג F05.docx\_17002410